

CERKVENI GLASNIK

Izhaja z a d n j i t e d e n v m e s e c u

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Beseda.

Kako veseli so stariši, ko prične njihov otrok izgovarjati prvo besedo. Nešteto krat jo mora ponavljati in vedno je sprejeta z večjim veseljem.

Zaželjena je prijazna, lepa beseda, otroku, doraščajočemu, veselemu, potrtemu, bolniku, umirajočemu, sploh vsakemu.

Da bi bila le vsaka naša beseda vedno prava, ob pravem času in na pravi način izgovorjena! Kdor namreč vedno in povsod pravo besedo izgovarja, ima v svoji oblasti vemoč. Ni je moči, katero bi mogli primerjati z besedo.

Sveto pismo nam že na prvi strani označuje moč božje besede. Samo rekel je Bog-Stvarnik in nastajalo je. Po besedi božji je vse bilo. Seveda beseda božja gotovo nikdar ni zastoj.

Tudi Kristusa imenujemo kot Odrešenika z naslovom Beseda. „In Beseda je meso postala in je med nami prebivala.“

„Reci le z besedo in moj hlapec bo ozdravljen,“ tako je prosil svetopisemski stotnik Gospoda, poln vere in zupanja. Te besede prošnje so rodile v resnici zaželjeno. Bolniki so Kristusa z zaupnimi besedami prosili zdravja, odpuščanja, milosti. Ne zastoj. Par besed je odprlo desnemu razbojniku nebeški raj. Kako uspešno so bile te besede izgovorjene!

Tudi v vsakdanjem našem življenju ima beseda velikanski pomen. Z njo ima vsak moč, ki veliko premore. Tudi največji duhovi se ji uklonijo. — Cezar, slaven vojskovodja in znamenit govornik, je prišel nekoč v zborovalni prostor, da tu obsodi nekega zatoženca. A tega zatoženca je branil drugi še bolj znani in slavni govornik, Cicero. Cicero je pričel zagovarjati krivca. Cezar se mu je pa smejal rekoč: „Mene ne upogneš, mene ne premakneš!“ Toda Cicero je govoril kar naprej. Ugovarjal mu je Cezar, a le tako dolgo, dokler je mogel; slednjič je utihnil. Povesil je glavo, spoznal je moč Ciceronove besede in izpregovoril je oprostitev. — To je moč besede. Zato vidimo v vseh časih in krajih, kateri ljudje so voditelji ljudstva. Ne samo tisti, ki nosijo kraljevske krone, ampak predvsem oni, kateri vplivajo na ljudi z besedo, ki zna razpaliti tudi strasti. Kdor obvlada besedo, obvladuje tudi okolico; pa bodisi blagodejno ali tudi pogubonosno.

Eno besedo je pa človeku često težko izreči. To je beseda odpuščanja. „Da bi mu še dajal besedo, nikdar! Ne pogledam ga, kaj šele, da bi ga nagovoril!“ to so izjave sovražnikov. In vendar, kako potrebna je beseda odpuščanja! Tudi lahka je. Tu in tam pravi kdo: „Saj mu v srečo odpuščam, a nagovoriti ga ne morem. Preveč bi bil sam ponižan.“ Morda je res komu težko ponižati se, nagovoriti nasprotnika. A saj vendar ni treba celih pridig, celih osnovanih govorov zato, da kdo pokaže ljubezen do bližnjega in odpuščanje tudi z zunanjimi znamenji. Kratek pozdrav, ena sama prijazna beseda, že lahko odpre zopet prijateljsko srce. Seveda na pravi način, ob pravem času izgovorjena beseda in prihajajoča res iz srca. Struna odpuščajoče ljubezni mora to besedo zapeti in gotovo ne bo brez uspeha.

Prijatelj, morda bo prav, da izpregovoriš komu besedo! Ta beseda najbolj potrebna in od Boga blagoslovljena, je beseda odpuščanja. Stori to, ne bo brez blagoslova! —

Leto 1928.

Župnijska kronika. V preteklem letu je bilo v naši župni cerkvi krščenih 126 otrok, od teh 17 nezakonskih; mrličev je bilo 74, od teh 24 otrok; oklicev je bilo 59, porok doma 38; sv. obhajil je bilo 64.500.

Cerkveno gospodarstvo. Prenovljen je bil stolp župne cerkve. Stroški za to prenovitev so bili že objavljeni. — Cerkev sv. Jurija v Bistrici je bila olupšana na zunan, znamenje ob cerkvi in pod cerkvijo na križpoti obnovljeno, zidna ograja urejena. Veliko zaslug za te prenovitve ima g. Košir-Frčar in bistriška soseska. — Sv. Andreja stolp je končno dobil novo ostrešje. Popolnoma še ni gotovo, a ne manjka več veliko. Stroške si razdelijo patronat, občina in cerkev. Pri cerkvi bo treba oskrbeti popravo in prenovitev pročelja, zvonikovih stopnic, polknov v linah in urediti bo treba uro. Prenovljeni stolp bo čakal tudi spopolnitve zvonov. Upam, da ta zvonik napolnimo s pravim, bronastim zvonilom. Zaenkrat bodo zadostovali trije zvonovi in bo pravzaprav treba kupiti le enega. Mali je namreč dober, drugi, ki je ubit, bo pa samo prelit. Ko bodo enkrat v letošnjem letu najpotrebnejša popravila gotova, bo cerkveno predstojništvo tej cerkvi oskrbelo najprvo popolno zvonjenje.

Krščanska dobrotelost. Rokodelski dom, v preteklem letu ustanovljen, posluje. Dolga ima precej, kot je jo izkazala zadnja številka našega lista v lanskem letu, in se je z raznimi računi ob novem letu še nekaj povečal. Plemenit namen te ustanove zahteva pač mnogo žrtev in skrbi. V rokodelskem zavetišču je sedaj 26 fantov s polno oskrbo, nekateri pa hodijo tudi samo na hrano. Od konca novembra je pritličju tudi gostilna. So ti domovi z njo navadno povsod združeni. Kako bomo zavetišče doraščajočih fantov in gostilno spravili v sklad, da bo oboje pravilno in kolikor le mogoče samo zase poslovalo, o tem se uprav te dni odločujemo. V dvorano Rokodelskega doma smo zadnje dni dobili prvovrstni radio. Ustreženo bo z njim marsikomu. Želimo, da se ob zvokih radija poučujejo in zabavajo ne le stanovalci doma, ampak tudi mnogi drugi. Vstopnine za poslušanje ne bo. Ob nedeljah popoldne morejo hoditi k mladinskemu programu tudi mlajši, a le v spremstvu. — Na Skali je bilo koncem lanskega leta v konviktu z vso oskrbo 8 učenk meščanske šole, v sirotišču 23 otrok, v dnevnem zavetišču redno 32 otrok in v zavodu za dojenčke 12 neboljenčkov. Oskrbo je vodilo sedem č. sester in ena kandidatinja. Če računamo še to, da pridejo nekatere dneve otroci v večjem številu v zavetišče in k opoldanskemu kosilu, lahko preračunamo, da se vsaj opoldne često mora kuhati jed za 90 do 100 oseb. Razumljivo, da oskrba mnogo stane. Tudi je bilo leto 1928 precej težko zaradi bolezni, ki so obiskale otroke. Na jesen se je oglasila škrlatinka, proti Božiču pa ošpice. Hvala Bogu, minule so bolezni, naklonjenost blagih dobrotnikov pa ni minula. Naša predilnica, kakor tudi še posebej družini Gassner in Glanzmann, ga. baronica Born, Ljudska posojilnica v Ljubljani, Osrednje vodstvo Vincencijevih konferenc, tržiška mestna občina, čla-

nice ženske in deklishe Marijine družbe ter mnogi znani in tihi dobrotniki so bili naši Skali naklonjeni v preteklem letu in z zaupanjem na njihovo nadaljno naklonjenost zastavljamo korak tudi v bodočnost. — Reveži, često skriti a potrebni, so bili še posebej tudi v oskrbi Vincencijeve in Elizabetne konference. Obisk na domu, zraven pa primerna pomoč, to je lepo delo bratov sv. Vincencija in sester sv. Elizabete. V nekaterih nujnih slučajih je priskočil na pomoč kar župnik. Razdeljeno je bilo naravnost revežem nad 15 tisoč dinarjev. Naše dobrotelne ustanove so imele veliko denarnega prometa, zraven tega so pa oskrbovale še marsikatero siroto z obleko, ki jo v ta namen izročijo dobre roke.

Naj Bog blagoslavlja delo krščanske dobrotelnosti in vse tiste, ki so ji naklonjeni!

† Janez Mehle.

Lepo so peli naši zvonovi v jutro svetega dneva. Rojstvo Boga-človeka so oznanjali. Kdo ni ob tej priliki presunjen, kdo ni v duhu z angeli pri jaslicah, da se veseli rojstva velepomembnega za vse človeštvo!

Prav ob tej uri, 25. decembra 1928 je umiral in umrl najstarejši Tržičan, čevljarji mojster Janez Mehle. Njegovo vzorno življenje zasluži tudi v našem župnem glasilu spominek.

Rodil se je v Tržiču 28. februarja 1839. Da je imel dobre starše, to je pokazalo vse njegovo poznejše življenje. Saj drevo spoznamo po sadovih in tudi starše lahko ocenimo v marsičem po otrocih. Z enajstim letom se je mali Janezek že pričel učiti čevljarstva. Hiša, ki mu je nudila čevljarstvo za dolgo dobo udejstvovanja je bila Pergarjeva; to je hiša, kjer čevljarji sedaj naš splošno znani Štajerčev Polde.

Po dovršeni učni dobi je šel tudi po svetu izpopolnit svojo izobrazbo in utrjevati svoj kristalni tržiški značaj. Vrnil se je v svoj ljubi domači kraj in pričel na svoje. Štirinosemdeset let je bil star, ko je šele odložil čevljarstvo orodje iz rok, da potem vsaj nekaj časa počiva in miruje. Kdo bi mogel prešteti že umrle in še živeče mojstre, katerim je on nudil izobrazbo rokodelstva in tudi izobrazbo srca! Cela dolga vrsta jih je in vsak je izgovarjal in še izgovarja ime svojega mojstra z velikim spoštovanjem.

Dne 4. februarja 1880 se je pokojni poročil z Uršulo Perko. Bog jima je dal deset otrok, a pet jih je poklical kmalu v večnost. Če je bil svojim vajencem in pomočnikom pokojni vzor mojster, je bil tembolj svoji družini vzoren oče. To nam zopet potrjujejo še živeči njegovi otroci. Ljubil je posebno s pravo ljubeznijo svojo ženo. Nazival jo je vedno le z naslovom „naša mama“. Ko ga je ljubljena žena 9. maja 1904 s preselitvijo v večnost zapustila, je ves potrpkal skupaj svoje otroke in jim je po primernem bodrilo določil najstarejšo hčerko za materino namestnico. Ostal je do smrti vdovec in skrbel je, da je bil spomin na „našo mamo“ vedno svež.

Kot oče in mojster je vedno in neprestano povdarjal poštenost. To pripovedujejo kar po vrsti vsi, ki so prišli z njim v dotiko. Sam vzor poštenjaka, je to lepo čednost pač lahko priporočal.

Značilno je bilo posebno njegovo krščansko življenje. Bil je eden tistih mojstrov-korenin, čigar delavnica je bila posvečena tudi z molitvijo. Dokler je vodil kot mojster čevljarstvo obrt, se je vedno molil zvečer v delavnici sv. rožni venec. Njegova družina, domača, vajeniška in pomočniška, je pokleknila in pod njegovim nadzorstvom in pod vtisom njegovega zgleda je bila redno opravljena prelepa večerna molitev krščanskih družin. Tu in tam je prišel v njegovo hišo kakšen tuj pomočnik, ki mu rožni venec ni dišal. Zvedel je od mojstra kmalu, kar mu je šlo in če se molitve ni navadil, je navadno šel. — Mojstri, kdo od vas stopa danes še po stopinjah vzornega vašega tovariša?!

Da je ljubil sv. zakramente, sv. mašo in sploh službo božjo, to je splošno znano. Ko je bil še pri moči, je bil tudi reden obiskovalec nedeljske popoldanske službe božje, pri kateri niso smeli manjkati nikdar tudi njegovi otroci in vajenci. Še pred par leti je prihajal v cerkev k sv. maši in le s težavo so mu nazadnje domači dokazali, da vsled slabega vida in starosti prav lahko ostane doma.

Lepo se je zavedal dolžnosti krščanskega očeta in mojstra. Nekoč je zapazil v cerkvi, da je njegov vajenec brez mašne knjižice in tudi brez rožnega venca. Tudi vajenec je spoznal, da to mojstru ne bo všeč. Zato je vajenec — sedaj je mojster in to rad pove — iz cerkve gredeč kupil za denar, ki ga je slučajno imel, mašno knjižico in potem je šele upal pred mojstra. Kar je pričakoval, to se je zgodilo. Najprvo je bil vprašan po mašni knjižici in po rožnem vencu. Junaško je privlekel knjižico iz žepa, a mojster mu je znal tudi takoj razložiti, kako je prišel do nje šele po sv. maši. — To je bil pravi mojster, kakršnih bi bilo treba tudi danes več!

Še ena lepa lastnost bodi tu povdarjena! Kot družinski oče je pač želel svojim otrokom vedno le vse najboljše. Zavedal se je pa, da vse dobro prihaja le z božjo pomočjo in z nebeškim blagoslovom. Zato je svoje otroke, zlasti še kadar so odhajali od doma, redno blagoslavljal. Poškropil jih je z blagoslovljeno vodo in pokrival jih je. Pač so bili to lepi prizori! Parkrat se je zgodilo, da ni posebno rad privolil v to, da bi sinovi šli po svetu iskat še strokovne izobrazbe. A pred slovesom se je vedno temu udal in je govoril: „No blagoslovil Te pa bom!“ S tem je bilo vse v redu. — Stariši, to je najlepše kar morete svojim otrokom nakloniti: blagoslov božji!

Tržiške navade so mu bile nekaj svetega. V eni je je naravnost vzornik. Znano je, da so stari Tržičani radi hodili molit k kapelici Križanega „na Cegelše“. Tu so posebno molili za srečno zadnjo uro. Kar redne obiske, ki so jih na gotove dneve v par mesecih določili, so delali nekateri tej kapelici. Tudi pokojni Mehle je hodil prosit na Cegelše za srečno zadnjo uro celih sedemindvajset let. Devet petkov vsako leto je po vrsti to kapelico obiskoval. Pričenjal je svoje obiske na prvi petek junija in nobena stvar mu potem ni mogla prekiniti vrste. Za spremljevalca je imel najprvo sedlarskega mojstra, pokojnega Janeza Pogačnika, kateremu je za zadnjo uro tudi oskrbel duhovnika; pozneje pa pokojnega čevljarkega mojstra Lovro Pogačarja, ki je tudi umrl lepe smrti. Pri kapelici je spremljevalcem vedno odmolil sv. rožni venec za srečno zadnjo uro. Zadnja tri leta življenja je moral te obiske vsled slabosti in oddaljenosti opustiti. Hudo mu je bilo vsled tega, a tolažila ga je lahko zavest, da obiski sedemindvajsetih let niso bili zastoj.

Res, kakršno življenje, taka smrt. Zadnjih par let mu je kar popolnoma odpovedal vid in tudi noge. Rad je bil še v delavnici svojega sina in zanimal se je še za vse, kakor prej. Otroci, hvaležni za mnogo dobrot in življenjskih navodil, so mu z veliko ljubeznijo stregli. Kdaj čvrsta življenska korenina usahne pa nihče ni vedel, dasi se je življenska slabost vedno večala.

Par tednov pred zadnjim Božičem je preživel večino v postelji. Kot otrok je postajal. Vid mu je popolnoma odpovedal, deloma tudi sluh in noge ga niso več držale. Ko sem ga v tednu pred Božičem prišel neko popoldne spovedovat, sem dejal najprvo domačim in pomočnikom v delavnici: „Sedaj pa pojdite vsi kam ven na malico, da se zamoreva z očetom v sosednji sobi pomeniti!“ No, pa to ni bilo potrebno, mož še ni bil tako zelo gluhi. Pobožno je prejel sv. zakramente.

Dne 23. decembra je zbral še zadnje moči in prosil je hčerko: „Moli mi kratko molitev!“ Molila je nato glasno Angelovo češčenje in Češčena bodi Kraljica. Pobožno je sledil, potem je pa onemogel. Izpregovoril je le še 24. decembra, ko se je pričel sveti večer. In te besede — zadnje njegove — so bile prav pomembne vprav za ta večer.

Bile so: „In Beseda je meso postala — — —!“ Po teh besedah in pač tudi v mislih svete noči je zaspal, dokler ni zagledala njegova duša svetega jutra v nebesih.

Lepo življenje — lepa smrt — lepa večnost! Naj se to nad njim izpolni!

Božji opomin.

V trziški župniji je lepa navada, da svojci prigrasijo bolne in slabe ljudi, ko je v cerkvi to oznanjeno, da prejmejo vsak advent in post sv. zakramente na domu. V Trziču samem, imajo ti onemogli tudi še priliko, da zamorejo prejeti sv. zakramente vsak prvi petek v mesecu na domu. A te slednje prilike se je v preteklem letu redno posluževalo le dvoje dobrih oseb.

Prišel je prvi petek decembra 1928. Kot prejšnje mesece je tudi ta dan božji Zveličar obiskal zveste prijatelje na domu. In ko je bilo oznanjeno adventno prejemanje sv. zakramentov na domu, je zopet v marsikatero hišo prizvončkljal obhajilni zvonček.

Okrog Božiča je pa pogosto pel mrliški zvon pri sv. Andreju. Duhovniki se ob priliki vsakega smrtnega slučaja vprašamo najprvo, če je bil pokojni previden. In odgovarjali smo v enem slučaju: „Ta je prejela sv. obhajilo na prvi petek, kot vedno.“ V kar petih slučajih smo pa ugotovili: „Za Božič, ko so ga domači prigrasili, je prejel sv. Rešnje Telo!“ Le redko namreč pobira smrt v naši župniji tako hitro, kot je bilo to okrog Božiča.

Ali ni to opomin?! Bog večkrat čaka. Priliko daje za podelitev svoje milosti, potem pa kliče na odgovor.

Morda se bo še kdo v Trziču prigrasil za redno prijemanje sv. zakramentov vsak prvi petek na domu? Naj to stori! Ali vsaj to: Nihče tistih, ki ne more izpolniti svoje velikonočne dolžnosti v cerkvi, naj se ne pozabi prigrasiti, da mu postrežemo na domu!

Koko j' gspod Vidic u radjo govoru.

Ješ, koga sponjo? Spet je biv an cev kp govarjena poj pa prpravlana. Bl ta zvolene so nabral če vkp, de so na svetga Stefana dan šle Tržč celmo svet na radjo kazat. Uredn j bo te umetnče pogledate, preh kokr šo šle. U štirh popone j biv an pogref. K smo po pvac gor šle, j že tam an avto stavu, de tržišče umetnče odpele. Pa kakšn avto! Velk poj lep. Od ta nejlevš hotela iz Iblane, od Uniona j mu naps. Ni čudn, če j soje firme vajan, tud na našmo pvac pred Lončarjovmo hotelam štond uzev. No pa sej poj mav bl gor pomknu, de se nismo glih na sred pvaca nabasvale. Gledovcov j pa tud bvo, kokr de se ženin jn neveste vozjo. Petnajst nas je noťr zlezvo. Napucan use; kokr deb tržišč pucane tud uhka po luft iz Iblane pošilale. Adn j ta usoč krogic gor djav, k ga drgač zlepa ne. Pa mo j že zato prov pršu, de se j u avto bl pokonc držov, k je biv precej dren.

Vožna j mav bl počas šva. Sej bva tud teža. Vole pa tače, de j mogu upane bite na prov vornž antrit u Iblane.

K je bva sedm ura preč, smo ble že na mesto. Ješ, to j dvorana tam čer gvasove po luft spušajo, de jh poj radjo vovi! Usa u žameto! Pa koko ulika. Jn usa s pelcam pregnena jn s pelcastm firnč zrihtana. To b uhka opanč an šoštar z dga pelca naredu. Če b u tržišč cerkl tačga h durm obesle, gvišn b spet kerga zapelov, de b ga porezov, kokr vanšč let gunga pr ta stranšč vrath. Poj pa naštimajo tam an stojav, se pa poje, govori, veka, smeja, tule, al pa kar ker voče, pred nmo, jn z mašinam u Dmžalah pošilajo to po sveto. Ja, pa j to res. Pojd zej ankat u rokodelšč dom posušat, boš pa vidu in slišov, de j toko!

Fajn so jo zastopnč Trziča odrezale. Se b se nč ne štmale, pa je poj gune dni res od ush strani dost pohval pršvo. Pevc so pele, de j biv vesele; govornč govorle, de še nas ganivo, k smo napre vedle, koga majo za povedate.

Nejbl se je odrezov naš gspod Vidic. Teško se je pelov u Iblano, k ma ano nogo protezno, a kokr zmerej j tud zej vezu, de go čast Trziča kliče jn rad se j gor vofrov. Sam je uše ukp skvamfov, kokr je povedov.

Če b ga posušavc še mogli vidte! Za okrogvo mizco j zdu, pred zboj je šrifte rzgrnu; pa mav je u pratlce gledov, kar po ta bolm je zgvale govoru. Špegle j gor imu, na konc nosa jh je djav. Mav je z rokam če pa sm pomahov, nekerkatov je prov fletn pokašlov, pa use mo j tok pasovo, da kar škoda, k še negove kontrofije nismo mogli po svet posvate.

Tokle j govoru:

(Nadalje prihodnjč.)

Viktor Kragl (sestavil po zapiskih svojega očeta, † nadučitelja J. Kragl-a)

Trziška šola.

(od svojega početka do leta 1905.)

(Nadaljevanje.)

Služboval je najprej kot provizor v Trziču in sicer l. 1847. Od l. 1848 do 1851 je bil hišni učitelj pri rodbini St. Killer v Pristavi pri Trziču. V l. 1851 je bil učitelj godbe v Postojni in od novembra 1851 do marca 1852 organist in provizorični učitelj v Krškem. Meseca marca 1852 je dobil stalno učiteljsko službo v Trziču, kjer je služil do 22. decembra 1889, ko je bil na lastno prošnjo umirovljen. Ves ta čas je bil tudi organist. Nadarjen je bil posebno za godbo; poznal je maione vse inštrumente in jih tudi igrati znal. Godba in petje mu je bilo nad vse. Veliko je tudi sam komponiral; še dolgo po njegovi smrti se je čul njegov tako lep: »Krasni majnik«. Ob večjih slovesnostih je tako rad zaigral Radetzky-jev Te Deum, to je bila zahvalna pesem, ktero je komponiral grajski oskrbnik Janez Pogatschnig in to kompozicijo posvetil grofu Radetzky-ju, ko je v Trziču bival. Ali pa ona prelepa „Sveta noč“, v kateri je svoj mojstrski glas pokazal g. Janez Mally. Debelak je bil tudi dober slikar; kako dobro se mu je posrečil „Hansl“ — ubog kmečki učitelj v vseh najrazno-ličnejših variantah v svoji in tudi ljudski službi. Celo krčmar je bil nekaj časa. Vsepovsod mu je posebno prav prišel njegov humor; kadar je bil dobro razpoložen, je znal biti nad vse šaljiv. Debelak je štirikrat oženjen; prva njegova žena je živela le tri tedne; imel je samo enega sina — Mihaela — ki se je posvetil tudi učiteljskemu stanu; več časa je služboval v Kovorju pri Trziču, potem pa doglo vrsto let v Šmartnem pri Litiji kot nadučitelj in voditelj; pred par leti je stopil v pokoj, katerega uživa sedaj na divnem Bledu. Debeljak je imel številno prijateljev; vse ga je rado imelo vsled njegove prijaznosti in veselosti. Užival je obče spoštovanje. Umril je 25. novembra 1896 v 82. letu svoje starosti. Bog daj blagemu † Debelaku večni mir!

Učitelj Andrej Kmet je bil rojen v Naklem dne 20. novembra 1853, učitelj je postal 1. decembra 1874 v Voklem pri Kranju, odtod je prišel okt. 1878 v Trzič, kjer je ostal do 28. februarja 1893, ko je bil imenovan nadučiteljem v Cerkljah pri Kranju. Umril je kot upokojenec v Kranju dne 3. julija 1914 in je pokopan v grobu dolgoletnega okrajnega šol. nadzornika, izvrstnega šolnika in učitelja Andrej-a Žumra, ki je tudi v Kranju umrl in sicer 28. febr. 1903. Obema — Zumru in Kmetu — velja v resnici napis na njihovem nagrobnem spomeniku, ki se glasi „Umril si — in živiš“. Andrej Kmet je bil požrtvovalen učitelj in dober oče svoji družini; eden izmed njegovih sinov — Janko — je najprej študiral pravo v Pragi, potem pa je postal duhovnik in službuje na Vojškem nad Idrijo; drugi sin, Mirko, pa je gimn. profesor v Celju. Kmet je bil dolgo časa tudi predsednik slov. bralnega društva v Trziču, kjer je podučeval tudi petje; njegov mogočen bas je slovel daleč naokrog. — Vedno je bil zaveden Slovenec in bridko bi njega in marsikaterega njegovih tovarišev — trziških

učiteljev bolela krivična sodba, katero je o trziškem učitelstvu v januarški številki l. 1927 nekdo napisal v „Glasniku“, trdeč „da se je trziško učitelstvo ženiralo svojega materinega jezika“.

Učiteljica Ana Podrekar, rojena l. 1858 v Kranju, je bila kot učiteljska kandidatinja na mesto odstopivšega učitelja Antona Globoznika nameščena z oktobrom l. 1879 v Trziču, kjer je vestno in uspešno službovala do konca decembra 1887, ko je bila premeščena v Kočevje. Od 1. avgusta 1905 dalje do svoje smrti — dne 3. oktobra 1908 — je bila učiteljica na Viču; umrla je v Ljubljani na Rimski cesti, h. št. 23. N. v m. p.

(Dalje prihodnjic)

To in ono.

Za kaplana je prišel 11. januarja g. Viktor Zakrajšek. Rodil se je 9. maja 1903 na Doljnih Ponikvah, župnija Trebnje na Dolenjskem. V mašnika je bil posvečen 29. junija 1927. Eno leto je bil potem kot duhovnik še v seminariju, nato je pa moral odslužiti vojaško službo. Naj ga pastirovanje v Trziču uvede v dobo blagoslovljenega dela!

Ves v nagelnih je bil božične praznike naš veliki altar v župni cerkvi. Menda mu zelo daleč okrog ni bilo najti primere v okusnem okrasu in dehtenju. Božje Dete naj blagim srcem požrtvovalno ljubezen poplača!

Spovedujemo sedaj domači duhovniki redno le v kapelici. Na ta način se lažje razvrstite k spovednicam. Kadar bo na razpolago kakšen tuj spovednik, bo spovedoval tudi v kapelici, eden domačih se bo pa tedaj umaknil v spovednico poleg krstnega kamna. Tisti, ki hodijo tudi na delavnice k sv. maši, naj opravijo sv. spoved med tednom kadarkoli, posebno pa še v soboto zjutraj.

Sv. misijon se bo vršil v Trziču prihodnje leto. Za letos so gg. misijonarji že davno oddani po raznih župnijah. Vsak čas pa v Trziču tudi ni primeren za duhovno prerajanje. Da se bo vršil prihodnje leto sv. misijon v primernem času, zato bo že sedaj preskrbljeno.

Mohorjeve knjige lahko naročite za prihodnje leto vsak dan v župni pisarni. Ne pozabite!

Računov so donesli razni podjetniki, kot navadno, tudi letos vsepolno ob novem letu. Opozorjam, da je treba vsak račun župnemu uradu in tudi našim dobrodušnim ustanovam predložiti takoj po izvršenem nakupu ali dokončanem delu!

Gospodinjki tečaj za delavska dekleta se je pričel na Skali 14. januarja. Vodi ga č. sestra Hedvika Puntar, ki prihaja vsako popoldne iz Kranja, ko opravi enkrat svojo dolžnost v tamošnji gospodinjki šoli. Pomagata ji č. sestra prednica in sestra kuharica iz Skale. Obiskovalk je dvajset, priglšenih je pa bilo skoraj še za en oddelek. Z veseljem vsa dekleta, po dovršenem dnevnem delu, žrtvujejo večerne ure svoji izobrazbi.

Župnijska ljudska knjižnica v kaplaniji je preurejena in zopet vsak petek zvečer redno posluje.

Razširjajte Cerkevni Glasnik!

Oznanila za februar.

1. Prvi petek v mesecu. Običajna pobožnost.
2. Svečnica — nezapovedan praznik Marijinega očiščevanja. Službe božje kot ob nedeljah, ob 10. z blagoslovom. Blagoslov sveč ob tri četrt na 10. Popoldne ob 2. pete litanije Matere Božje.

3. Druga predpepelnična nedelja, spomin sv. Blaža in prva nedelja v mesecu. Zjutraj skupno sv. obhajilo za moške. Ženske naj opravijo sv. spoved za prvi petek in za Svečnico, to nedeljo naj pa prepustijo prostor pri spovednicah samo moškim! Popoldne ura molitve, Blagoslov sv. Blaža se bo delil popoldne po večernicah.

10. Tretja predpepelnična, pustna nedelja, pričetek 40 urne pobožnosti na čast sv. Rešnjega Telesa. Po pridigi pri šesti sv. maši bo blagoslov z Najsvetejšim, ki ostane izpostavljen do 6. zvečer; v ponedeljek zopet od 6. zjutraj do 6. zvečer in v torek od 6. zjutraj do končane pobožnosti popoldne. Popolni odpustek prejme tisti, ki se udeleži sv. zakramentov in ki moli pred svetim Rešnjim Telesom tudi v papežev namen. Nepopolne odpustke pa nudi vsak obisk sv. Rešnjega Telesa, združen z molitvijo in kesanjem. Vsaki dan tridnevnic, bo popoldne ob treh pridiga in nato litanije Srca Jezusovega. V torek bo pa zaključitev, zahvalna pesem. Na razpolago bo v kapelici tuj spovednik, ki bo imel tudi popoldanske govore. Ure čiščenja sv. Rešnjega Telesa naj bodo razdeljene:

V nedeljo: Od 11.—12. bližnji sosodje, od 12.—1. č. šolske sestre, od 1.—2. dekliška Marijina družba, od 2.—3. ženska Marijina družba, 4.—5. III. red, od 5.—6. možje in mladeniči.

V ponedeljek in torek: Od 11.—12. šolski otroci, ki so tedaj prosti, od 12. naprej je tisti red kot v nedeljo, le od 4.—. so na vrsti šolski otroci, III. red se pa pridruži skupini od 5.—6.

Sv. maše bodo te dni ob 6., 7., 8., 9. in 10. uri.

Na pustni torek bo ob 11. uri zvečer opomnil veliki zvon na postni čas.

13. **Pepelnica**. Ob tričetrt na 6. zjutraj bo blagoslov pepela nato pepeljenje, ki se vrši tudi po sv. maši. Strogi post. Pričetek dobe za izpolnitev velikonočne dolžnosti. Tudi sv. zakramente ob pustni tridnevnic, ki ima za namen duhovno prerajanje, je mogoče že obrniti v ta namen.

17. **Prva pustna nedelja**. Službe božje kot navadno. Po 10. sv. maši, ki je peta, zahvalna pesem v obletni spomin kronanja sv. očeta Plja XI. V letošnjem letu bo sv. oče zlatomašnik in bodi zato tudi ob spominu kronanja še posebej v molitev priporočen! Popoldne ob 2. uri sv. križev pot in litanije.

24. **Druga pustna, kvaterna nedelja**. Službe božje kot navadno. Od 9. ure dalje je izpostavljeno sv. Rešnje Telo in se vrši do 9. sv. maše ura molitve za duhovnike. Deseta sv. maša je nato z blagoslovom. Pred cerkvijo je pušca za reveže Vincencijeve konference. Popoldne kot prejšnjo nedeljo.

Vsak petek v postu bo zvečer ob 7. sv. križev pot in blagoslov z Najsvetejšim.

Dekliška Marijina družba: Shod in skupno svetlo obhajilo 24. februarja. Dekliški večeri odpadejo dokler traja gospodinjki večerni tečaj.

Ženska Marijina družba: Shod 17. februarja.

Fantovska Marijina družba: Shod in sv. obhajilo 10. februarja.

III. red: Shod in vesoljna odvaja na Svečnico.

Mesečna šolska spoved. Osnovna šola: dečki 16. februarja, deklice 23. februarja in drugi dan po 8. sv. maši skupno sv. obhajilo. Meščanska šola: sv. spoved 9. februarja in sv. obhajilo naslednji dan po 8. sv. maši sv. obhajilo. Udeležbo pri 8. oziroma 9. sv. maši zamenjata obe šoli samo 10. februarja.

Družina Mehle se za premnoge izraze sočutja in in naklonjenosti ob izgubi svojega predragega očeta in starega očeta, posebej še za tako častno in mnogoštevilno pogrebno spremstvo, vsem in vsakemu prisrčno zahvaljuje.